

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **ORION CAPITAL MANAGEMENT akciová společnost**, IČ: 274 05 575, se sídlem Praha 6, Rooseveltova čp. 166, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalovanému: **Česká národní banka**, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 28, o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 28.4.2011 č.j. 2011/1443/110,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí bankovní rady České národní banky, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí České národní banky ze dne 4.2.2011, č.j. 2011/1187/570.

V citovaném prvostupňovém rozhodnutí Česká národní banka odejmula podle § 103 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 114 odst. 2 písm. b) zákona č. 189/2004 Sb., o kolektivním investování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kolektivním investování“) žalobci povolení k činností investiční společnosti udělené rozhodnutím č.j. 2006/12541/540 jež nabylo právní moci dne 22.12.2006, a uložila mu povinnost nahradit podle § 79 odst. 5 správního řádu náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč za to, že

(i) v období od 27.3.2009 do 20.5.2010 zahrnul do výpočtu hodnoty podílového

listu obhospodařovaného podílového fondu směnku vlastní vystavenou podílníkem tohoto fondu A. O. znějící na směnečnou sumu 50.000.000,- Kč, ačkoliv tento postup právní předpisy neumožňovaly a neumožňují, v důsledku čehož k datu 30. 6. 2009 a 31. 12. 2009 v rámci plnění informační povinnosti a při pravidelném čtvrtletním výpočtu vykazoval aktuální hodnotu podílového listu obhospodařovaného podílového fondu nadhodnocenou o 50,- Kč;

- (ii) porušil bod 3.2.2. statutu obhospodařovaného podílového fondu ORION MEDIA INVESTMENTS, uzavřený podílový fond, který investici do pohledávek nepřipouští, když tento podílový fond nabyt dne 20.10. 2009 do svého majetku od A. O. pohledávku ve výši 1.000.000,- Kč plynoucí ze smlouvy o půjčce ze dne 2.1.2007 za společností OESTERREICHER & spol., s.r.o., IČ 481 08 197;
- (iii) porušil bod 3.2.2. písm. c) statutu obhospodařovaného investičního fondu ORION 001, uzavřený investiční fond, a. s., který stanovil, že investiční fond byl oprávněn nabývat pouze pohledávky zajištěné zástavním právem k nemovitostem nebo jinak s nemovitostmi souvisejícími, a to za dlužníky se sídlem nebo bydlištěm v tuzemsku, když do majetku tohoto investičního fondu nabyla od A. O. nezajištěné pohledávky za společností OESTERREICHER& spol., s.r.o., IČ 481 08 197 a to dne 6. 4. 2009 ve výši 700.000,-Kč a ve výši 300.000,- Kč a dne 20.10.2009 ve výši 1.000.000,- Kč;
- (iv) v období od 21.9.2009 do 10.3.2010 neměl ve svých vnitřních předpisech upraveny postupy k omezení možnosti střetu zájmů při poskytování služeb v rozsahu požadovaném vyhláškou č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu, ve znění pozdějších předpisů, a to když vnitřní předpisy neobsahovaly všechny požadavky stanovené v ustanovení § 9 odst. 6 a 8 ve spojení s odstavcem 12 a ustanovení § 9 odst. 7 této vyhlášky;
- (v) v období od 21.9.2009 do 10.3.2010 nedodržoval postupy k omezení možnosti střetu zájmů při poskytování služeb, když nedodržoval svůj vnitřní předpis „Opatření k omezení střetu zájmů“, tedy porušil ustanovení § 9 odst. 8 a odst. 9 písm. f) vyhlášky č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu, ve znění pozdějších předpisů;
- (vi) v období od 21.9.2009 do 10.3.2010 nedodržoval požadavky kladené na systém vnitřní kontroly, když umožnil, aby činnost compliance nebyla vykonávána nezávisle, objektivně a odborně, nedodržoval tak svůj vnitřní předpis „Systém vnitřní kontroly“, tedy porušil ustanovení §7 odst. 2 písm. n) vyhlášky č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu,ve znění pozdějších předpisů;
- (vii) v období od 21.9.2009 do 10.3.2010 nedodržoval požadavky kladené na *systém* vnitřní kontroly, když umožnil, aby činnost interního auditu nebyla vykonávána nezávisle, objektivně a odborně, nedodržoval tak svůj vnitřní předpis „Systém vnitřní kontroly“, tedy porušoval ustanovení § 8 odst. 6 písm. k) vyhlášky č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu, ve znění pozdějších předpisů;
- (viii) v období od 21.9.2009 do 10.3.2010 nedodržoval požadavky kladené na *systém* vnitřní kontroly, když nekontroloval dostatečným způsobem systém řízení rizik,

nedodržoval tak svůj vnitřní předpis „Systém vnitřní kontroly“, tedy porušoval ustanovení § 8 odst. 4 písm. c) a odst. 5 vyhlášky č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu, ve znění pozdějších předpisů.

Správní orgán prvního stupně podle § 67 správního řádu zastavil správní řízení pro odpadnutí jeho důvodu ve věci podezření, že žalobce:

- (i) porušil bod 3.3. písm. f) statutu obhospodařovaného investičního fondu ORION 001, uzavřený investiční fond, a.s., který stanoví minimální podíl likvidních aktiv, když minimálně na konci měsíců března, dubna a května 2008 a od 14.7.2008 do 5.4.2009 investiční fond nedodržoval minimální podíl likvidních aktiv ve výši 3 % na majetku fondu a od 6.4.2009 do 20.5.2010 investiční fond nedodržoval minimální podíl likvidních aktiv ve výši 0,15 % majetku fondu, v obvyklé výši do 500.000,-, primárně však v takové výši, která by zajišťovala plynulý chod fondu;
- (ii) nesledoval komplexně rizika, která jsou spojena se směnkami vstupujícími a nacházejícími se v účetnictví investičního a podílového fondu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí bankovní rada (dále jen „žalovaný“) zrekapitulovala průběh správního řízení a vyjádřila se k jednotlivým námitkám uvedeným v odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Konkrétně k hodnotě podílového listu, k otázce nabývání pohledávek do majetku podílového fondu a k samotnému odejmutí povolení.

K první námitce tzv. „posílení kapitálu“ prostřednictvím mimořádného vkladu splaceného formou směnky vlastní o nominální hodnotě 50.000.000,-Kč, v rámci které žalobce poukazoval na platební funkci směnky, s tím, že se jedná o peněžní prostředek a zákon o kolektivním investování takový postup nevylučuje a dále na skutečnost, že podílový fond má specifické postavení, v němž se mísí prvky spoluvlastnictví a samostatného subjektu, přičemž není vyloučen příplatek podílníka v podobě příplatku mimo vlastní kapitál žalovaný v odůvodnění plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 12.8.2010 o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o předběžném opatření, kterým dne 20.5.2010 správní orgán prvního stupně rozhodl o předběžném opatření č.j. 2010/4641/570, kterým zakázal účastníku řízení započítávat do vlastního kapitálu podílového fondu ORION MEDIA INVESTMENTS, uzavřený podílový fond, ORION CAPITAL MANAGEMENT investiční společnost, a.s., hodnotu prostředků, které byly ke dni výpočtu připsány na účet fondu a nebyly za ně vydány podílové listy. Žalovaný uvedl, že za dovořený způsob činnosti fondů kolektivního investování považuje zásadně shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti vydáváním podílových listů a upisováním akcií fondů kolektivního investování, jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování, a kromě investičního, nikoliv tedy podílového, fondu kvalifikovaných investorů zákon o kolektivním investování nepeněžité vklady nepřipouští. Dále se zabýval tím, proč jiná činnost, která nesplňuje definici kolektivního investování, není kolektivním investováním, a definováním peněžních prostředků ve smyslu zákona o kolektivním investování. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že každý vklad do podílového fondu musí být, dle zákona o kolektivním investování, pokryt vydáním podílových listů v odpovídající hodnotě, přičemž postup žalobce v tomto směru zákonu neodpovídal.

Žalovaný nevyloučil možnost navýšení vlastního kapitálu podílového fondu např. o přijaté dividendy, vratky daně apod. S ohledem na okolnosti jednání účastníka řízení se však žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, dle kterého byla transakce účelová a dočasná a jejím smyslem bylo zachování povolení k činnosti obhospodařovaného

podílového fondu, přičemž účastník řízení měl v úmyslu směnku po získání potřebných finančních prostředků vrátit výstavci, panu A. O., který byl současně předsedou představenstva dotčené investiční společnosti. Žalovaný v závěru poukázal na skutečnost, že ani statut obhospodařovaného fondu mimořádný vklad v podobě příplatku vůbec nepředpokládal.

Ohledně druhé námitky k nabytí pohledávek do majetku podílového fondu žalovaný rovněž plně souhlasil s právním posouzením věci správního orgánu prvního stupně. V daném případě byl příplatek do vlastního kapitálu uhrazen formou vložení pohledávky za společností OESTERREICHER & spol., s.r.o., v hodnotě 1.000.000,-Kč, přičemž správní orgán prvního stupně posoudil nabytí uvedené pohledávky do majetku obhospodařovaného podílového fondu jako porušení statutu obhospodařovaného podílového fondu, neboť ten investice uvedeného druhu nepřipouštěl. Nabytí pohledávek v hodnotě 700.000,- Kč, 300.000,- Kč a 1.000.000,- Kč pak kvalifikoval jako porušení statutu investičního fondu ORION 001, uzavřený investiční fond, a.s., který připouštěl pouze investice do pohledávek zajištěných zástavním právem k nemovitostem nebo jinak s nemovitostmi související.

Žalovaný také uvedl, že statut obhospodařovaného fondu byl na základě žádosti účastníka řízení (žalobce) ze dne 13.10.2010 změněn a to od 9.2.2011. Pro dané řízení je podle žalovaného podstatné, že v rozhodné době žalobce statut obhospodařovaného fondu nedodržel a porušil základní povinnost investiční společnosti dle ust. § 84a odst. 8 zákona o kolektivním investování.

K argumentaci žalobce, že nabytí pohledávky nebylo investicí, ale příplatkem mimo základní kapitál, souhlasil žalovaný se závěrem správního orgánu prvního stupně, který poukázal na skutečnost, že z transakce nebyla zřejmá vůle věnovat investičnímu fondu aktiva trvale a bezúplatně. Pohledávky byly postoupeny za úplatu v jejich nominální hodnotě a z uvedených důvodů byly posouzeny jako investice fondu do aktiv.

K námitce žalobce, že se správní orgán prvního stupně dostatečně nezabýval motivy, které žalobce k jednání vedly a že nezohlednil žalobcova opatření k nápravě spočívající ve změně personálního obsazení funkce compliance a interního auditu a úpravě metodiky provádění auditu, žalovaný uvedl, že motivy jednání žalobce se správní orgán zabýval, když vzal v úvahu, že účastník řízení (žalobce) jednal s cílem vyhnout se riziku odejmutí povolení k vytvoření podílového fondu, což vyhodnotil jako snahu obejít zákon o kolektivním investování, který ukládal účastníkovi řízení (žalobci) vyrozumět Českou národní banku o skutečnosti, že fond kolektivního investování nedosáhl do jednoho roku od udělení povolení zákonem stanovený limit vlastního kapitálu, tedy neplní zákonnou funkci shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti v požadovaném rozsahu. K odstranění výše uvedených nedostatků se správní orgán prvního stupně vyjádřil, neboť konstatoval, že ani opatření k nápravě přijatá účastníkem řízení (žalobcem) nelze považovat za spolehlivý prostředek k ochraně investorů. Nedostatky v činnosti compliance či vnitřního auditu nebyly nedostatky hlavními, ačkoliv nedostatečné zabezpečení uvedených funkcí mohlo přispět k tomu, že nebylo včas identifikováno a napraveno pochybení spočívající v porušení statutu a nadhodnocování podílových listů, a žalovaný se s tímto hodnocením plně ztotožnil.

Žalovaný přisvědčil námitce žalobce, v níž nesouhlasil s tím, že by neudělení povolení k činnosti investiční společnosti z roku 2006 mělo být bráno v potaz při posuzování závažnosti jednání. Uvedl však, že nepřesnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí není

natolik podstatná, aby byla na újmu zákonnosti či správnosti napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k námitce žalobce týkající se uložené sankce, její povahy jako preventivního a represivního nástroje ve vztahu k ostatním subjektům kolektivního investování žalovaný konstatoval, že porušení zákona o kolektivním investování a statutů obhospodařovaných fondů kolektivního investování bylo natolik závažné, že odejmutí povolení odůvodňovalo, s tím, že při ukládání sankce vzal správní orgán prvního stupně v úvahu jak typovou nebezpečnost, tak i individuální okolnosti konkrétního případu. Účelem sankce byla ochrana práv a právem chráněných zájmů investorů do podílového fondu, a tím zabezpečení ochrany celého trhu v oblasti kolektivního investování. Prevence tedy směřovala k ochraně investorů, nikoli k exemplárnímu potrestání odrazujícimu ostatní investiční společnosti či investiční fondy od podobného jednání.

K námitce žalobce, že odejmutí povolení k činnosti investiční společnosti představuje podstatný zásah do činnosti obhospodařovaného investičního fondu ORION 001, uzavřený investiční fond, a.s. žalovaný uvedl, že investiční fond je samostatnou právnickou osobou a jeho činnost tak nemůže být odejmutím povolení obhospodařující investiční společnosti zásadně ovlivněna, neboť investiční fond může nadále vyvíjet činnost jako samosprávný fond či uzavřít smlouvu o obhospodařování s jinou investiční společností.

Žalobce v žalobě tvrdil, že rozhodnutí žalovaného pokládá za nezákonné, neboť se žalovaný plně ztotožnil se skutkovým a právním posouzením správního orgánu prvního stupně a jeho nezákonné výroky potvrdil.

Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně prokázal úmysl žalobce směnku z vlastního kapitálu vyjmout poté, co do něj vstoupí další investoři, neboť tento závěr žalovaný dovodil pouze z výpovědi Ing. R. H., člena představenstva žalobce, a nikoli z listinných důkazů; naproti tomu žalobce absenci takového úmyslu dovozuje z vlastního postupu v rámci likvidace podílového fondu.

Dále žalobce spatřoval nezákonnost v nesprávném právním posouzení „směnky“, poukazoval na směnku coby cenný papír plnící platební funkci, s tím, že pohledávka (pohledávka za podílníkem podílového fondu na vložení mimořádného vkladu) je uhrazena vystavením směnky. Dle názoru žalobce bylo možné uvedeným způsobem splnit zákonnou povinnost dosáhnout do jednoho roku vlastního kapitálu ve výši 50.000.000,-Kč, neboť zákon o kolektivním investování takový způsob nevyloučil, přičemž pojem peněžních prostředků není obecně definován a vymezení pojmu žalovaným vychází pouze ze zákona o platebním styku. Žalobce dovozoval, s ohledem na specifické postavení fondu, že příplatek podílníka na vytvoření základního kapitálu je obdobou příplatku mimo základní kapitál u obchodních společností, a možnost příplatku v podílovém fondu proto není vyloučena, neboť ji zákona o kolektivním investování výslovně nezakazuje; navíc v případě dobrovolného příplatku do vlastního kapitálu může být příplatek uhrazen postoupením pohledávky či naturálním plněním. Uvedenou argumentaci použil žalovaný i v případě dalšího příplatku ve výši 1.000.000,-Kč formou postoupení pohledávky za společností OESTERREICHER & spol., s.r.o. Dle názoru žalobce žalovaný nijak neprokázal úmysl žalobce uvedeným způsobem obejít zákon a zakrýt skutečný stav před orgánem dohledu, zejména za situace, že žalovaný v rámci výkonu dohledu mohl kdykoli zjistit, jaký je stav majetku podílového fondu, jaký je počet jeho podílníků a další informace.

Žalobce v žalobě potvrdil, že splnění povinnosti dle ust. § 70 odst. 2 zákona o kolektivním investování, tedy dosažení 50.000.000,- Kč výše vlastního kapitálu podílového fondu v období jednoho roku ode dne udělení povolení k vytvoření podílového fondu, bylo pro podílníka podílového fondu naprostou prioritou, neboť dle ust. § 115 odst. 1 zákona o kolektivním investování může žalovaný v případě nesplnění citovaného zákonného požadavku odejmout povolení k vytvoření podílového fondu. Mimořádným vkladem do vlastního kapitálu podílového fondu proto odvracel hrozbu v podobě odejmutí povolení k vytvoření podílového fondu.

Žalobce konstatoval, že na základě jeho žádosti o odnětí povolení k vytvoření podílového fondu dle ust. § 98 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování, žalovaný rozhodnutím č.j. 2010/10455/570, Sp/2010/937/571 ze dne 25.11.2010 žalobci odňal povolení k vytvoření podílového fondu. Žalobce následně v souladu s ust. § 99 odst. 1 zákona o kolektivním investování vypořádal veškeré pohledávky a závazky podílového fondu, aby mohl dojít k výplatě jediného podílníka A. O., tzn. došlo k proplacení předmětné směnky vlastní, znějící na směnečnou sumu 50.000.000,- Kč, vystavené A. O.. Po připsání uvedené částky na účet podílového fondu vydal žalobce jedinému podílníkovi podílové listy. Po vypořádání závazků podílového fondu vyplatil žalobce jedinému podílníkovi jeho podíl dle ust. § 99 odst. 4 zákona o kolektivním investování.

Ohledně dalších vytýkaných pochybení, konkrétně pohledávek za společností OESTERREICHER & spol., s.r.o. uvedl, že se jednalo o nerizikovou pohledávku, přičemž ve vztahu k požadavku na zajištění pohledávek zástavním právem k nemovitostem došlo ke změně statutu investičního fondu, který Česká národní banka schválila dne 9.2.2011. Dále odstranil nedostatky ve znění vnitřních předpisů, odvolal Ing. I.F.-P., současně výkonem compliance pověřil JUDr. Ing. V. H.; upravil znění Metodiky pro provádění interního auditu a vyžádal proškolení stávající osoby vykonávající interní audit. Rovněž došlo k personální změně na pozici interního auditora, paní L. O. byla odvolána a interní audit za rok 2010 prováděl J. K.. Od roku 2011 vykonává funkci interního auditora Mgr. M. Š..

Žalobce brojil proti uložené sankci spočívající v odnětí povolení k činnosti investiční společnosti z důvodu její nepřiměřenosti a neodůvodněné tvrdosti s tím, že žalovaný nezohlednil provedení nápravy všech pochybení spočívajících v textaci a dodržování vnitřních předpisů, v personálním zabezpečení některých funkcí, upravení znění statutu tam, kde limity statutu neodpovídaly aktuálním potřebám fondů, a zejména nevzal v úvahu, že žalobce nezpůsobil škodu žádnému investorovi ani jinému subjektu. K tíži žalobce žalovaný přičítal údajné pohnutky žalobce při zvolení postupu příplatku do vlastního kapitálu podílového fondu a naopak nijak nezohlednil, že podílový fond i investiční fond byly fondy kvalifikovaných investorů, přičemž této skutečnosti argumentace žalovaného neodpovídala, když sankce byla zvolena s ohledem na potřebu chránit investory s různou úrovní znalostí a zkušenostmi v oblasti investic. Navíc pochybnosti o řádném fungování v činnosti žalobce opřel žalovaný o předchozí nedostatky zjištěné v souvislosti s působením společnosti ovládané A. O. v oblasti kapitálového trhu, ačkoli v případě společnosti OESTERREICHER & spol. s.r.o. byl A. O. ovládající osobou, nikoli vedoucí osobou této společnosti, která je odpovědná za přímé řízení a obchodní vedení společnosti, přičemž se společností OESTERREICHER & spol., s.r.o. nebylo v souvislosti s výše uvedeným pochybením z roku 2000 zahájeno žádné správní řízení, které by skončilo uložením sankce nebo opatření k nápravě.

V souvislosti s uloženou sankcí poukazoval žalobce na možnosti jiných opatření a na rozhodovací praxi žalovaného, konkrétně v případě společnosti WOOD & Company investiční společnost, a.s., společnosti Patria Finance, a.s., společnosti Patria Direct, a.s. a společnosti Raiffeisenbank, a.s. Dle názoru žalobce neodpovídala uložená sankce okolnostem případu a na zmiňovaných případech ostatních společností demonstroval nedůvodné rozdíly při rozhodování, s tím, že při stanovení druhu sankce byla v jeho případě překročena zákonem stanovená mez správního uvážení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. K uložené sankci uvedl, že nepřekročil meze správního uvážení a sankci uložil žalovanému v souladu se správním řádem, v souladu s veřejným zájmem, se zájmem na řádném fungování trhu kolektivního investování přičemž zhodnotil všechny okolnosti daného případu, závažnost jednání žalobce a jeho dopad na investory, okolnosti, za kterých bylo žalobci uděleno povolení k činnosti, a schopnost žalobce dostát svým povinnostem v budoucnu. Zdůraznil, že na odejmutí povolení k činnosti investiční společnosti byl žalobce upozorněn v oznámení o zahájení správního řízení a dále v rozšíření předmětu řízení, a proto rozhodnutí žalovaného nebylo pro žalobce nepředvídatelné.

Ve stanovisku se pak žalobce vyjádřil k tvrzením žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě. Podle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou proporcionality, která sestává ze zásady zákazu zneužití správního uvážení, zásady ochrany dobré víry a oprávněných zájmů, zásady subsidiarity a nutnosti nalézt řešení odpovídající okolnostem daného případu a také zásady výkonu veřejné správy ve veřejném zájmu, když v zásadě žádné okolnosti či skutečnosti nehodnotí ku prospěchu žalobce, nevycházel z dosavadní rozhodovací praxe v obdobných případech a z možných variant řešení a rovnou přistoupil k tomu nejtvrdšímu.

V doplnění repliky ze dne 3.2.2016 žalobce nově poukázal na pochybení správního orgánu porušujícího zásadu *nulla poena sine lege* uložením sankce, kterou zákon neupravuje, neboť řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 20.5.2010 o podezření ze spáchání správního deliktu podle ust. § 119 odst. 1 písm. v) zákona o kolektivním investování. Dalším oznámením žalovaného ze dne 1.9.2010 bylo řízení rozšířeno co do předmětu řízení o podezření ze spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. v) a t) zákona o kolektivním investování. Řízení tedy bylo vedeno pro podezření ze spáchání správního deliktu žalobcem. Za tyto správní delikty mohla být žalobci žalovaným uložena pouze peněžitá sankce v maximální výši v částce 20.000.000,- Kč (§ 119 odst. 2 zákona o kolektivním investování), nikoli odejmutí povolení podnikat jako investiční společnost, protože v uvedeném případě se nejedná o sankci ukládanou ve správním trestání, ale o opatření ve smyslu hlavy II. zákona o kolektivním investování nazvané „*Opatření k nápravě a odejmutí povolení*“, ukládaného v řízení zahájeného dle ust. § 103 zákona o kolektivním investování. Toto řízení však dosud ve věci žalobce zahájeno nebylo, ač žalovaný žalobce v citovaném oznámení o zahájení řízení seznámil s tím, že „*za porušení povinnosti, resp. správní delikt, který bude v tomto správním řízení projednáván, je správní orgán oprávněn ve správním řízení uložit mimo jiné opatření k nápravě nebo jiná opatření ve smyslu ustanovení § 103 zákona o kolektivním investování anebo peněžitou sankci podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování a to až do výše 20 mil. Kč.*“ Žalobce tvrdil, že z důvodu uvedeného protiústavního jednání žalovaného nemůže být tato námitka shledána opožděnou ve smyslu koncentrace žalobních bodů správní žaloby dle ust. § 71 odst. 2 soudního řádu správního a svůj názor opíral a judikaturu Nejvyššího správního soudu. Současně poukazoval na aplikaci zásad trestního práva pro správní trestání a ústavně právní

zásadu nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege v souvislosti s úpravou konkrétních pravidel obezřetného podnikání ve smyslu ust. § 74 odst. 3 zákona o kolektivním investování v podzákoném právním předpise - ve vyhl. č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu. Tedy že zákon jen obecně ukládá investiční společnosti povinnost počínat si v souladu s pravidly obezřetného podnikání, konkrétní povinnosti a tedy i konkrétní skutkové podstaty jsou v rozporu s čl. 39 Listiny základních práva a svobod stanoveny podzákoným prováděcím předpisem.

Dále žalobce napadal způsob dokazování, tzv. „prověřování“ osob Ing. I. F. a L. O. a dokazování listinami, které při ústním jednání nebyly provedeny. Zopakoval argumentaci spočívající v rozlišení vkladu a příplatku jakožto dvou odlišných institutů obchodního práva. Zdůraznil, že užití analogie iuris v oblasti správního trestání je možné jen v případech, kdy její použití slouží k ochraně práv obviněného a zároveň to není proti veřejnému zájmu s tím, že má za to, že žalovaný uvedenou zásadu porušil v případě aplikace definičního pojmu peněžních prostředků dle zákona o platebním styku.

V závěru žalobce konstatoval, že rozhodnutí žalovaného pokládá za nezákonné, nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s tvrzenou nezákonností přijetí směnky do majetku podílového fondu a závěry žalovaného nebyly dostatečně prokázány natož odůvodněny.

Při ústním jednání konaném dne 11.2.2016 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Oznámení České národní banky o zahájení správního řízení z moci úřední podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ze dne 20.5.2010, č.j. 2010/4640/570; rozhodnutí České národní banky o předběžném opatření ze dne 20.5.2010, č.j. 2010/4641/570, v němž bylo společnosti ORION CAPITAL MANAGEMENT investiční společnost, a.s., uloženo, aby pro účely výpočtu aktuální hodnoty podílového listu nezapočítávala do vlastního kapitálu hodnotu prostředků, které byly ke dni výpočtu připsány na účet fondu a nebyly za ně vydány podílové listy; vyjádření účastníka řízení (žalobce) ze dne 31.5.2010 k zahájenému správnímu řízení; rozklad žalobce proti rozhodnutí České národní banky o předběžném opatření; rozhodnutí bankovní Rady České národní banky o rozkladu ze dne 12.8.2010, č.j. 2010/2342/110; oznámení České národní banky o rozšíření předmětu správního řízení ze dne 30.8.2010, č.j. 2010/7674/570; protokol o ústním jednání ze dne 20.9.2010; vyjádření účastníka řízení k rozšíření předmětu správního řízení ze dne 29.9.2010; vyjádření účastníka řízení k podkladům správního řízení a předložení vyžádaných podkladů ze dne 2.11.2010; rozhodnutí České národní banky prvního stupně ze dne 4.2.2011, č.j. 2011/1187/570, o odnětí povolení k činnosti investiční společnosti; rozklad žalobce proti rozhodnutí České národní banky ze dne 21.2.2011; rozhodnutí bankovní rady České národní banky o rozkladu ze dne 28.4.2011, č.j.: 2011/1443/110, kterým byl rozklad zamítnut a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto:

Soud se v první řadě zabýval přípustností námitek vznesených žalobcem v podání ze dne 3.2.2016, tedy uplatněných po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby a vymezení žalobních bodů, tzn. zda nepřekračují v zákonné lhůtě vymezený rámec soudního přezkumu. V citovaném podání žalobce byly obsaženy dva okruhy námitek. Žalobce jednak zopakoval a dále rozvedl věcné námitky týkající se zákonnosti vložení směnky do majetku podílového fondu formou příplatku, jednak uvedl námitky nové, spočívající v napadení ústavnosti postupu žalovaného a jeho rozhodnutí a samotné právní úpravy. Protiústavnost spatřoval v porušení zásady *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*. V prvním případě ve skutečnosti, že správní orgán zahájil řízení o podezření ze spáchání určitého správního deliktu, za nějž je možné ze zákona uložit coby trest jen peněžitou sankci, přičemž správní orgán uložil trest v podobě odejmutí povolení, tedy opatření v rámci řízení o uložení opatření k nápravě či odejmutí povolení, které však zahájeno nebylo. V druhém případě namítal žalobce porušení citované zásady v tom směru, že konkrétní skutková podstata je upravena v podzákoném předpisu, nikoli v zákoně, když konkrétní pravidla obezřetného investování jsou obsažena ve vyhlášce č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu. Dále poukazoval na nepřípustnost analogie *iuris* v oblasti správního trestání a na způsob dokazování ve správním řízení.

Soud připustil věcné námitky žalobce, které byly rámcově shodné s námitkami uvedenými v podané žalobě a dále námitky týkající se tvrzené protiústavnosti, vycházejí přitom z čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky, dle něhož soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Námitkou spočívající ve způsobu dokazování a učinění skutkových zjištění správním orgánem se soud nezabýval, když tato námitka nebyla obsažena v žalobě a její uplatnění až v doplnění repliky bylo učiněno po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby.

Soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou žalobce směřující proti způsobu zahájení správního řízení, tzn. otázkou, zda bylo správní řízení zahájeno řádně, zda bylo rozhodnuto o věci, o níž bylo řízení vedeno. V případě, že by bylo vydáno rozhodnutí, aniž bylo zahájeno správní řízení či bylo rozhodnuto v jiném řízení, než jaké bylo zahájeno, jednalo by se o podstatnou vadu řízení, která by nepochybně měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 20.5.2010 oznámil správní orgán prvního stupně společnosti ORION CAPITAL MANAGEMENT investiční společnost, a.s., zahájení správního řízení pro důvodné podezření, že účastník řízení porušil ustanovení bodu 11.1. statutu podílového fondu ORION MEDIA INVESTMENTS, uzavřený podílový fond ORION CAPITAL MANAGEMENT investiční společnost, a.s. s tím, že se mohl dopustit správního deliktu podle ust. § 119 odst. 1 písm. v) zákona o kolektivním investování. V oznámení, v části označené „postup ve správním řízení“, správní orgán prvního stupně uvedl, že za porušení povinnosti, resp. správní delikt, který bude v uvedeném správním řízení projednáván, je správní orgán oprávněn ve správním řízení uložit mimo jiné opatření k nápravě a jiná opatření ve smyslu ust. § 103 zákona o kolektivním investování anebo

peněžitou sankci podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o kolektivním investování a to až do výše 20 mil. Kč.

Dne 30.8.2010 bylo společnosti ORION CAPITAL MANAGEMENT investiční společnost, a.s., ze strany správního orgánu prvního stupně oznámeno rozšíření předmětu správního řízení pro důvodné podezření z porušení dalších ustanovení statutu podílového fondu, porušení ustanovení § 75 odst. 1 písm. a), b) bod 3, 4 zákona o kolektivním investování ve spojení s vyhláškou č. 347/2004 Sb., o způsobu plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu a tím se mohl dopustit správního deliktu podle ust. § 119 odst. 1 písm. t), v) zákona o kolektivním investování.

V závěru oznámení správní orgán prvního stupně k již zahájenému řízení uvedl, že „v něm popsaným skutkem se účastník řízení mohl dopustit taktéž porušení ustanovení § 70 odst. 2 zákona o kolektivním investování a to tím, že do hodnoty vlastního kapitálu započítal směnku ve výši 50 mil. Kč, ačkoliv za takto vložené prostředky nebyly vydány podílové listy; resp. jejich vydání se nepředpokládalo. Ustanovení § 70 odst. 2 zákona však stanoví, že vlastní kapitál fondu kolektivního investování musí do jednoho roku ode dne udělení povolení k činnosti investičního fondu nebo povolení k vytvoření podílového fondu dosáhnout alespoň 50.000.000,-Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že výše uvedenou směnku nelze považovat za vlastní kapitál fondu kolektivního investování, nesplňuje podle názoru správního orgánu fond tuto zákonnou podmínku (neboť neposkytl jiné údaje o svém vlastním kapitálu) a správní orgán může účastníkovi řízení v souladu s ust. § 115 odst. 1 písm. a) téhož zákona odejmout povolení k vytvoření podílového fondu“.

Dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování Česká národní banka odejme investiční společnosti povolení k vytvoření podílového fondu, jestliže do 1 roku ode dne udělení povolení k vytvoření podílového fondu vlastní kapitál podílového fondu nedosáhl výše 50 000 000 Kč.

Investiční společnost tedy byla správním orgánem prvního stupně vyrozuměna o zahájení řízení z moci úřední pro podezření ze spáchání správního deliktu, za něž by přicházelo v úvahu uložení peněžité sankce, současně však oznámení obsahovalo i upozornění na možnost za porušení povinnosti, které bude ve správním řízení projednáváno uložit mimo jiné opatření k nápravě a jiná opatření ve smyslu ust. § 103 zákona o kolektivním investování.

Dle ust. § 103 odst. 1 zákona o kolektivním investování Česká národní banka může uložit osobě podléhající dohledu, která porušila tento zákon, statut fondu kolektivního investování, smlouvu o obhospodařování, depozitářskou smlouvu, smlouvu podle § 43 odst. 2 nebo § 58 nebo rozhodnutí vydané podle tohoto zákona nebo ohrozila zájmy akcionářů nebo podílníků, opatření k nápravě zjištěného nedostatku odpovídající povaze porušení a jeho závažnosti. Česká národní banka může dále

- a) nařídit mimořádné provedení auditu fondu kolektivního investování na náklady investiční společnosti nebo investičního fondu,
- b) nařídit změnu auditora,
- c) nařídit pozastavení vydávání a odkupování akcií nebo podílových listů fondu kolektivního investování,
- d) nařídit změnu depozitáře,
- e) zavést nucenou správu, nebo

f) odejmout povolení udělené podle tohoto zákona.

V oznámeních o zahájení správního řízení z moci úřední nebylo výslovně uvedeno, že se jedná o řízení o uložení opatření k nápravě a odnětí povolení dle hlavy II. zákona o kolektivním investování, přičemž odkaz na ustanovení § 103 zákona o kolektivním investování *expresis verbis* neuváděl, že jedním z možných opatření je odejmutí povolení uděleného podle zákona o kolektivním investování.

Soud tedy musel zodpovědět otázku, zda takový způsob zahájení řízení byl zákonný. Soud dospěl k závěru, že ačkoli by nepochybně bylo vhodnější účastníka řízení výslovněji a zevrubněji obeznámit s možným následkem správního řízení, včetně přesného označení správního řízení, a oznámení o zahájení správního řízení je tak na samé hranici zákonnosti, tuto hranici nepřekročilo, neboť odkaz na ust. § 103, byť v obecné rovině, oznámení obsahuje. Soud přitom přihlédl k povaze účastníka řízení coby profesionála v oblasti kolektivního investování, kterému zákon o kolektivním investování musel, resp. měl být znám, a pro kterého musí být dostatečný odkaz na konkrétní zákonnou normu.

Odejmutí povolení podle ust. § 103 odst. 1 zákona o kolektivním investování tedy není sankcí ve smyslu správního trestání, ale jedním z možných následků porušení zákona o kolektivním investování, statutu fondu kolektivního investování atd. Případné odnětí pravomocně přiznaného oprávnění, jestliže držitel oprávnění při jeho výkonu porušuje právní povinnosti, sice plní ochrannou i sankční funkci, není však považováno za správní sankci trestní povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 62/2011).

Dále se soud musel vypořádat s žalobní námitkou, dle které je skutková podstata deliktu v rozporu s ústavními předpisy upravena v podzákonném předpisu na místo v zákoně.

Ustanovení § 74 zákona o kolektivním investování upravující pravidla obezřetného podnikání stanoví:

(1) Investiční společnost nebo investiční fond, který nemá uzavřenou smlouvu o obhospodařování,

a) příjmou organizační řád,

b) svým vnitřním předpisem upraví

1. administrativní postupy a systém účetnictví v rámci platných účetních předpisů,

2. kontrolní a bezpečnostní opatření pro zpracování a evidenci dat,

3. systém vnitřní kontroly,

4. postupy k omezení možnosti střetu zájmů při poskytování služeb,

5. opatření k zamezení použití obhospodařovaného majetku k obchodům na vlastní účet,

6. opatření k ochraně vnitřních informací,

7. opatření k předcházení manipulací s trhem a systém řízení rizik.

(2) Investiční společnost nebo investiční fond, který nemá uzavřenou smlouvu o obhospodařování, dodržují pravidla podle odstavce 1 přiměřeně podle objemu obhospodařovaného majetku, způsobu kolektivního investování a rozsahu poskytovaných služeb.

(3) Způsob plnění pravidel obezřetného podnikání investiční společnosti nebo investičního fondu, který nemá uzavřenou smlouvu o obhospodařování, a způsob jejich zavedení stanoví prováděcí právní předpis.

Dle ust. § 75 odst. 1 písm. a) zákona o kolektivním investování investiční společnost nebo investiční fond, který nemá uzavřenou smlouvu o obhospodařování, při obhospodařování majetku fondu kolektivního investování obhospodařují majetek fondu kolektivního investování s odbornou péčí, dle písm. b) uvedeného ustanovení dávají přednost zájmům akcionářů nebo podílníků fondu kolektivního investování a jiných osob, jejichž majetek obhospodařují, před svými vlastními zájmy a zájmy třetích osob.

V odst. 2 citovaného ustanovení zákona o kolektivním investování je uveden demonstrativní výčet, co se rozumí pod pojmem „vynaložením odborné péče“, tzn. jednání kvalifikované, čestné, odpovědné a v nejlepším zájmu akcionářů nebo podílníků fondu kolektivního investování, zejména

- a) provádění plateb bezhotovostně, pokud to nevylučuje povaha věci,
- b) nemanipulování s trhem,
- c) nezneužívání vnitřních informací a zamezování přístupu k vnitřním informacím,
- d) nešíření nesprávných nebo zavádějících informací,
- e) nenarušování celistvosti trhu,
- f) nenabízení výhod, jejichž spolehlivost nelze zaručit,
- g) provádění veškerých obchodů za nejlepších podmínek, které musejí být prokazatelně doloženy,
- h) porovnávání kurzů nebo cen jednotlivých nákupů a prodejů vzájemně mezi sebou a s vývojem kurzů a cen uveřejněných na regulovaných trzích,
- i) dokumentování způsobu provedení obchodu, kontrolování objektivnosti evidovaných údajů a předcházení riziku finančních ztrát,
- j) provádění analýz ekonomické výhodnosti obchodů z veřejně přístupných informací,
- k) neprovádění nadbytečných obchodů za účelem dosažení vlastního zisku bez ohledu na nejlepší zájmy investorů.

Vyhláška č. 347/2004 Sb. blíže upravuje způsob plnění pravidel obezřetného podnikání a pravidel organizace vnitřního provozu investiční společnosti a investičního fondu; § 7 compliance, § 8 interní audit, § 9 postupy k omezení možnosti střetu zájmů při poskytování služeb. S ohledem na skutečnost, že vyhláška zavádí pouze způsob plnění pravidel a způsob jejich zavedení, přičemž vlastní pravidla jsou dána zákonem a statutem, nejedná se o úpravu *praeter legem*, ale *intra legem*. Tím spíše, že jak uvedeno shora, následkem porušení povinnosti nebyla v daném správním řízení sankce trestní povahy, ale opatření chránící investory v podobě odejmutí povolení investiční společnosti porušující zákon o kolektivním investování a svá vlastní pravidla obsažená ve statutu fondu kolektivního investování.

Porušení zásady *nullum crimen sine lege*, *nulla poena sine lege* tedy soud v daném řízení neshledal.

K jednotlivým věcným námitkám, jimiž žalobce brojil proti tomu, jak správní orgán prvního stupně a správní orgán odvolací zjistily skutkový stav, jak jej vyhodnotily a jaké závěry na základě toho učinily, uvádí soud následující:

Oblast kolektivního investování je oblastí zákonem regulovanou, nad níž je vykonáván státní dohled. Smyslem dohledu je především ochrana investorů, jejich investic i důvěry v takové investování a v subjekty působící na kapitálovém trhu. Investiční společnost není běžnou akciovou společností a má-li působit na kapitálovém trhu, musí obdržet povolení k činnosti, přičemž předpokladem získání povolení je splnění řady personálních, organizačních a ekonomických podmínek.

Žalobce fakticky nezpochybňoval, že v rozhodné době kontroly konané správním orgánem prvního stupně došlo ze strany investiční společnosti k řadě pochybení, a to v případě nabývání pohledávek nezajištěných zástavním právem, k porušení povinnosti obhospodařovat majetek fondu kolektivního investování s odbornou péčí nesledováním rizik, porušováním pravidel obezřetného podnikání v souvislosti s neupravením a nedodržováním pravidel omezujících střet zájmů, nemožněním nezávislého, objektivního a odborného výkonu funkce compliance a interního auditu a dostatečným nekontrolováním systému řízení rizik. V těchto oblastech došlo z jeho strany k nápravě a změně statutu, posléze schváleného Českou národní bankou. Učiněná opatření k nápravě vytýkaných pochybení neměla žádného vlivu na průběh a výsledek správního řízení. Námitky žalobce proto v tomto směru nebyly relevantní.

Stěžejní věcnou námitkou byla pochybnost o porušení statutu fondu kolektivního investování a porušení povinnosti obhospodařovat majetek fondu kolektivního investování s odbornou péčí, a to započítáním hodnoty prostředků do vlastního kapitálu, které byly ke dni výpočtu připsány na účet fondu a nebyly za ně vydány podílové listy; dále investicí do pohledávek a nedodržováním minimálního podílu likvidních aktiv.

Otázkou možnosti splnění povinnosti uložené § 70 odst. 2 zákona o kolektivním investování, dle kterého vlastní kapitál fondu kolektivního investování musí do jednoho roku ode dne udělení povolení k činnosti investičního fondu nebo povolení k vytvoření podílového fondu dosáhnout alespoň 50.000.000,-Kč, formou příplatku v podobě směnky vlastní vystavené podílníkem fondu panem A. O. na směnečnou sumu 50.000.000,-Kč, se podrobně zabýval správní orgán prvního stupně a nepominul ji v odůvodnění svého rozhodnutí ani žalovaný.

Účastníku řízení reálně hrozilo, že nesplní jednu z klíčových povinností zákona o kolektivním investování, kterou je dosažení vlastního kapitálu fondu kolektivního investování ve výši 50.000.000,-Kč do roku ode dne udělení povolení k vytvoření podílového fondu. Tuto situaci řešil způsobem zákonem o kolektivním investování nepředvídaným, a to již zmiňovanou formou příplatku v podobě směnky vlastní na směnečnou sumu 50.000.000,-Kč. Konkrétně šlo o rozhodnutí ze dne 26.3.2009 podílníka pana A. O., který za účelem posílení vlastního kapitálu vystavil vlastní směnku na viděnou č. 001/2009 na částku 50.000.000,-Kč na řad podílového fondu a která byla dne 27.3.2009 podílovým fondem převzata. Žalovaný nezpochybňoval platební funkci směnky, avšak tvrdil, že není peněžním prostředkem ve smyslu zákona o kolektivním investování, který za kolektivní investování považuje zásadně shromažďování peněžních prostředků od veřejnosti vydáváním podílových listů a upisováním akcií fondů; zákon o kolektivním investování počítá se směnkou pouze jako s investičním cenným papírem. Žalovaný dospěl k závěru, že uvedená transakce byla účelová, účastník řízení se tímto způsobem snažil obejít zákon o kolektivním investování a to tím spíše, že na základě prováděného šetření dospěl k závěru o pouze dočasném úmyslu vložení směnky do

fondy, přičemž nebylo sporu, že k vydání podílových listů nedošlo. Jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný ve svých rozhodnutích vysvětlili, proč směnka není dle zákona o kolektivním investování peněžním prostředkem a to s ohledem na smysl zákonné úpravy, vycházející přitom podřídně z definice uvedeného pojmu v zákoně o platebním styku. Stejně tak závěr o dočasnosti a účelovosti transakce byl podložen skutkovými zjištěními učiněnými v rámci správního řízení, přičemž žalobce proti způsobu dokazování ve svém rozkladu ničeho nenamítal, nad to žádný jiný důkaz, jímž by závěr správního orgánu zpochybnil, nenavrl ani nepředložil.

S vložením směnky souviselo nadhodnocení podílového listu obhospodařovaného podílového fondu minimálně o 50,-Kč. Správní orgán prvního stupně i žalovaný shledali toto porušení zákona o kolektivním investování a statutů obhospodařovaných fondů mimořádně závažným a zejména správní orgán prvního stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s tím, v čem závažnost jednání spočívá (na základě nesprávné informace o aktuální hodnotě podílového listu podílového fondu, mnohonásobně nadhodnocené, mohli investoři učinit rozhodnutí participovat na kolektivním investování prostřednictvím uvedeného fondu, které by jinak, při znalosti pravé hodnoty podílového listu neučinili) a z čeho ji dovozuje (obecně z naplnění skutkové podstaty správního deliktu, a z hlediska konkrétních okolností z motivu jednání účastníka řízení – snahy zakrýt skutečný stav věci a obejít zákon o kolektivním investování).

Ani poslední žalobní námitku spočívající v překročení meze správního uvážení při ukládání správní sankce neshledal soud důvodnou. Ačkoli se účastník řízení dopustil jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu dle zákona o kolektivním investování, nebyla mu přímo uložena sankce za správní delikt, nýbrž opatření, jehož smyslem je ochrana investorů, a to v podobě odejmutí povolení. Dle názoru soudu správní orgán prvního stupně i žalovaný dostatečně odůvodnili, z jakého důvodu uložili odebrání oprávnění. Jejich postup nebyl projevem libovůle, byl dostatečně podložený a vzhledem k okolnostem případu bylo odebrání oprávnění přiměřeným opatřením.

Pokud pak jde o celkové právní zhodnocení, soud se v tomto případě neztotožnil s názory žalobce a přiklonil se tedy k argumentům žalovaného s tím, že je shledává učiněnými na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a souladnými se zákonem.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žádná z žalobních námitek není důvodnou. Postupoval proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. února 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková